Elias, Glöd och bron som måste byggas om

Mamma och pappa

Den här boken tillhör

_____

Välkommen till den här exempelboken! Den är gjord precis som din egen blir, av fotona och valen som visas intill, och visar hur en berättelse från Saga till dig kan se ut. Bläddra, läs och föreställ dig ditt barn som hjälten i sin egen saga.

Bakom huset rann bäcken över platta stenar och under en rot som såg ut som en krokig näsa. Elias letade efter raka pinnar till väggen på sin koja. En koja behövde pinnar som höll ihop, inte pinnar som sa knäck så fort man tittade på dem.

Mellan två stenar låg något runt och stort. Det var för stort för en fågel och för varmt för en sten. Elias lade båda händerna runt skalet. Kopparprickarna på det glimmade till. Inifrån kom ett ljud: knäpp. Sedan: knäpp, knäpp. Elias höll ägget stilla. Vad kunde vara på väg ut i bäcken bakom huset?

Först kom en grön nos ur sprickan. Sedan två runda ögon, fyra små klor och en svans som råkade välta ett löv. Den lilla draken nös. Poff! Tre grå rökringar flöt över vattnet och fastnade runt en vassstråstopp.

”Glöd”, sa Elias. Draken tittade på ringarna, vek ner sina bladlika vingar och blåste en till, ännu mindre. På insidan av skalet fanns tre små toppar och en rad pyttesmå bokstäver: En drakunge ska vara hemma när solen går ner bakom tre toppar. Elias såg upp. Långt bort, ovanför träden, låg tre bergstoppar. Solen hade redan börjat sjunka. ”Drakberget”, sa han. ”Kom!”

Skogen bakom bäcken var mörk under granarna, fast himlen ovanför fortfarande var ljus. Elias gick mellan rötter som kröp över stigen. Glöd satt på hans axel och höll fast i tröjans söm med två små klor.

Vid varje stigdelning blåste Glöd en rökring. Den första lade sig runt en svamp. Den andra susade in i en buske. Den tredje for rakt upp och försvann. ”Vi tittar på skalet i stället”, sa Elias och höll fram de tre topparna. Han letade efter en glipa mellan träden i samma riktning. Då hördes ett dunk, plums, dunk längre fram. Marken var full av väldiga runda avtryck.

I det största fotspåret flöt tre barr och en skalbagge som paddlade med alla benen. Elias satte sin sko bredvid. Den såg ut som en russinbit. Glöd blåste en rökring ner i pölen. Ringen steg upp igen, rund och prydlig.

”En jätte har gått åt samma håll som vi”, sa Elias. Fotspåren ledde till forsen. Där hängde bron mellan klipporna, med rep som tjocka flätor. Mitt på bron fattades flera brädor. Vattnet skummade långt där nere, och solen hade blivit orange vid kanten. Elias knep ihop munnen. ”Prova, titta, bygg om”, sa han. ”Först måste vi få bron hel.”

Elias gick upp på en låg, fallen trädstam en bit från kanten. Därifrån såg han hela bron utan att behöva gå ut på den. De brädor som fanns kvar satt fast med träpluggar och rep. På marken låg två raka grenar, gammalt rep och några pluggar som måste ha lossnat för länge sedan.

Glöd blåste en rökring genom glipan. Den gled rakt mellan de två sidorepen och löstes upp på andra sidan. ”Lagom bred”, sa Elias. Han lade grenarna bredvid varandra, provade med handen och började knyta. En liten brobit växte fram på marken. Den såg nästan ut som en vägg i hans koja. Nästan.

Elias drog åt den sista knuten. Sedan sköt han och Glöd försiktigt ut brobiten mot glipan. Först låg den stilla mellan repen. Elias hann tänka: Den håller nog.

Då böjde sig den kortaste grenen. Knak. Repet gled. Bron vred sig som en fisk på kroken och plumsade ner i forsen. Ett rep dansade efter som en blöt mask. Glöd blåste en liten rökring, men den blåste sönder innan den hann bli rund. Elias tittade på solen. Den var nere vid trädtopparna nu. Han ville dra i repet igen, hårdare och hårdare. I stället satte han sig på den fallna stammen och tittade. Därifrån såg han något annat.

I sin koja brukade Elias göra väggar med tre pinnar: två som lutade och en som höll dem ihop. En triangel vinglade inte som en rad pinnar. Han drog fram de två längsta grenarna och lade dem med spetsarna mot varandra.

”Prova, titta, bygg om”, sa han. Glöd skickade tre rökringar mot repen. Den första flög genom ett tomt hål. Den andra fastnade runt en slapp knut. Den tredje vände precis där Elias höll triangeln. ”Där!” Han drog åt knuten, satte dit den sista brädan och ryckte försiktigt i stödet. Det låg stilla. På andra sidan av bron gapade en grottmynning mellan stenarna.

På andra sidan bron gick stigen rakt in i en grotta. Några steg in stod kristaller i klungor: tunna som istappar, breda som stolsben, sneda som krokiga tänder. De var mörka, fast en och annan spets höll kvar en liten varm glimt.

Vid väggen stod en skylt av sten, nästan täckt av damm. Där stod det: Varm drakandedräkt väcker kristalljus. Inte eld. Inte fackla. Bara varm andedräkt. Längre in böjde sig gången bort från allt dagsljus. Där var det svart som insidan av en stängd låda. Snart skulle någon hand hitta skylten.

Elias tog ett steg in och såg inte ens sina egna fingrar. Glöd pep till och tryckte sin varma gröna sida mot Elias sko. Elias trevade längs väggen tills fingrarna fick tag i bokstäverna på stenskylten.

”Varm drakandedräkt”, läste han. Glöd tittade på sin nos och blåste en pytteliten rökring mot en kristall. Elias kupade händerna bakom nosen så att värmen inte for åt alla håll. Kristallen blinkade en gång. Sedan lyste den grönt inifrån. ”Prova, titta, bygg om”, sa Elias. Glöd tog ett djupare andetag. En ny kristall tändes längre fram. Sedan en till. Men vägen svängde snart igen.

Kristallerna lyste bara så långt som Glöds varma pustar nådde. När Glöd behövde vila stod de stilla vid en blå kristall som lyste på ena sidan och gult på den andra. Elias räknade till tre och pekade: ”Dit, dit, dit.”

Vid nästa krök var en kristall helt täckt av brun lera. Glöd blåste, men en sorglig rökring föll ner på marken. Elias tog en kvist och skrapade försiktigt bort leran. Inte för djupt. Inte för fort. När ytan glänste, värmde Glöd den med en liten pust. Ljuset sprang genom kristallen och visade en smal utgång. Utanför syntes tre steniga toppar. Men skulle någon däruppe se Glöd?

De kom ut precis när solen låg som en orange skiva mellan träden. Framför dem stod Drakberget med sina tre toppar. I sidan fanns en öppning så stor att ett moln nästan hade kunnat flyga in.

Glöd stannade på stigen. Han blåste en rökring mot öppningen. Den blev tunnare, tunnare och försvann innan den nådde fram. Elias tog fram den ena äggskalshalvan. Kopparprickarna bildade tre toppar, precis som berget. Vid stigen stack tre kristaller upp ur marken: en liten, en mellan och en hög. Elias satte sig på huk. ”Vi behöver inte ropa”, sa han. ”Vi kan bygga något som blinkar.”

Elias lade kristallerna på en flat sten: liten, mellan, hög. Som Drakberget. Glöd värmde den lilla först. Sedan den mellan. Till sist den höga. Tre ljus blinkade i skymningen, tydliga även långt bort.

Inne i öppningen rörde sig något. En stor nos kom fram. Sedan en till, och flera vänliga drakhuvuden med lugna ögon. En bred tass landade på stenen bredvid Glöd utan att röra honom. Glöd blåste en rökring rakt upp. Alla såg den. De stora drakarna svarade med mjuka pustar som fick de tre kristallerna att glimra. Glöd sprang fram, men vände sig om mot Elias och skalet.

En av de stora drakarna sköt fram ett fjäll över stenen. Det skimrade grönt, koppar och blått, som bäcken när solen träffade den. Glöd tog fjället mellan klorna och lade det i Elias hand.

”Det får bo i min koja”, sa Elias. Han vände hemåt, mot bron, skogen och bäcken bakom huset. Bakom honom hördes ett litet fnys. Elias tittade över axeln. Glöd stod vid öppningen med de stora drakarna bakom sig. Ur hans nos kom ingen rökring. En liten stadig låga rullade upp i kvällsluften och glittrade i fjället i Elias hand.

Elias, Glöd och bron som måste byggas om

Elias hittar ett stort, varmt ägg bland stenarna i bäcken bakom huset, och ur det kläcks Glöd: en liten grön drake som bara kan blåsa rökringar. Innan solen försvinner bakom Drakbergets tre toppar måste de laga en trasig bro, väcka kristaller i en svart grotta och visa att Glöd har kommit hem.

sagatilldig.se